

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XIV. Agitur de alijs, præcedenti similibus, scripturis, quæ
comprobant perfectionem, & spiritum hujus Virginis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

remansitque aliquamdiu in profundissimam abrepta ecstasim. Postquam autem ad me redij, vidi, necdum abivisse Divinam Christi Domini nostri Majestatem, qui me peramanter & affabiliter alloquendo, & impertiendo mihi suam sanctam benedictionem, dixit: Vale nunc, Anima, & quiesce in tuo DEO. Fui tenerrimè commota, & quodammodo sopita, quiescens in Domino. Ipse sit semper benedictus, propter omnia sua opera & misericordias. Amen.

Semper immensa Creatoris nostri & Domini liberalitas est profusior in dando, quam creatura in petendo. Hæc Anima desiderabat se obligare Deo, quasi scripto irrevocabili, & DEVS se ipsi eundem in finem irrevocabili scripto obstringit. Ità idem Dominus egre cum Noë, & omnibus nobis: quia dum nobis incumberet, ut nos ad serviendum ipsi obtemperemus, ille, sicut ajunt sancti Patres, se obstringit authentica sui archis scripturâ, quem posuit in nubibus, quod nos non esset amplius diluvio perditurus.

CAPUT XIV.

Agitur de aliis, præcedenti similibus, scripturis, quæ comprobant perfectionem, & spiritum hujus Virginis.

Eximia istius Virginis perfectio bene ex eo probatur, quod DEVS ipsi tam multum confiderit, ut illi revelaret, eam esse confirmatam à se in gratia, quia confidebat, quod neque etiam tanta securitas sollicitam ejusdem circumspeditionem esset imminutura, ut nihilominus impigrè semper studeret magis ac magis suo Domino placere. Attamen, cum sit prorsus specialis ac tenerrimus modus, quo ipsam DEVS prædictâ gratiâ in antecedente visione est dignatus consolari, adferam alios ejusdem generis, ut, si non efficacius, majore saltem numero testimoniorum demonstretur, tum ardens, illius desiderium perseverandi in bono, innovatōque fervore proficiendi in uberiore DEI gratia; tum etiam suavissima misericordia, quâ se Divina Majestas ei id ipsum petenti in dies magis faventem exhibuit. Quod nunc exponam, evenit anno sexcentesimo vigesimo quinto, & refertur ab illa his verbis:

Impellentibus me vehementer affectibus, quibus anhelabam ad exequendum in omnibus rebus Divinum beneplacitum, adeo ut mea anima videretur consumi, & colliquefcere, atque ipsa etiam natura deficere, dixi Domino: Mi DEUS & Domine, per te ipsum & tuam infinitam bonitatem oro, imprime in me, & in meo corde, literis sanguine meo scriptis, quod

nunquam velim, aut consentiam, ut vel minimum quid faciam, quo tamen si levissimè, offendaris; quin imò tantum desiderem, quoad potuero & scivero, ut te magis glorificem, nihilq; mihi placeat, quam major gloria tua. Hæc, & alia hujusmodi Domino DEO dicebam, quasi præ vehementia amoris non essem mei compos, ipsique soli, tanquam unico mei deficij centro, tota inhaererem. Dominus me audiebat, ostendendo sibi placere, quod me ita constitutam videret, dixitq; mihi cum suavissima Majestate. Fiat omnino, Anima, sicut dicis: Volo tibi hanc scripturam, & istam velut obligatoriam syngraphen, ad præstandum tibi id, quod à me petis, conficere, ut, quemadmodum simili occasione aliàs dixisti, me possis compellere ad standum promissis, quæ quidem ego nunquam possum non servare. Hoc dicto intuitus est cum summa Majestate quendam Angelum ex principalissimis sibi assistentibus, dixitque: Angele mi, scribe, quod tibi dictabo. Sanctus Angelus continuo accepit ex manu alterius apparatus scriptorium, & quandam velut membranam candidissimam, atque scripsit, quod à Domino dictabatur. Quo peracto, porrexit, profundè sese inclinando, calamentum Divinæ Majestati, ut scripturam subfigeretur, id quod Dominus fecit. Schemata perinde ipsius & subscriptio est ad verbum hæc, quam appono.

Anima fervens, accepto tuam petitionem, fateorque mihi tuis desideriis, propolitis, & cogitationibus, juxta omnem meam voluntatem, in perpetuum abunde esse satisfactum: atque suscipio libenter tuam oblationem.

Ego rex supremus, Creator celi & terra.

Deinde mihi mandavit, ut etiam ego illam subscriberem, venitque ad me is sanctus Angelus, adferens schedam & calamus, ut id facerem: ideoque, videndo tanta Divinae bonitatis prodigia, eram turbatissima, & existimo me totam contremuisse. Angelus meus Custos me animabat & excitabat ad subscribendum, atque obtemperandum Domino: verum ego eram, sicut dixi, ita comparata, ut putarem, mihi esse impossibile id facere. Tum sanctus Angelus, qui Domini fuerat secretus Scriba, apprehendens meam manum, imponensque illi calamus, me adegit ad subscriptionem, & scripsi:

✠ Ego ancilla Jesu Marina ✠

Observandum est, me, dum suscepi Sacramentum Confirmationis, eo quod non fuerit bene perceptum meum nomen Marina (acceptum à me in Baptismo) vocatam fuisse Mariam. Unde intellexi dubium sancti Angeli, quod tum habuit: quia postquam dictam subscriptionem absolveram, conversus ad Dominum dixit: estne hic apponendum utrumque nomen? Verum Divina Majestas ostendendo, se id modo nostro loquendi, quasi considerare, respondit: Nequaquam, nè propterea aliquando oriatur quæpiam confusio: præterquam quod primum nomen, datum ipsi in Baptismo, sit præcipuum.

Itaque sanctus Secretarius complicit schedam, superscribens illi instar tituli: *Anima anhelanti, & aspiranti ad suum Deum*, eamque exosculans magnâ reverentiâ porrexit Domino. Quando Divina Majestas illam suscepit ad suam sanctissimam manum, statim mystica illa scheda adeo cœpit resplendere, ut referret speciem purissimi auri, & vehementis atque amabilis ignis. Venit tum ad me magnus ille Dominus, quæ eo tempore tolerabam gravem crucem amoris, timoris, & admira-

tionis: cùmque videretur aperire meum pectus, posuit in illo eam schedam, non jam complicatam, sed expansam, ut literæ & subscriptiones essent valde patentes, ac legibiles, iterumque pectus clausit, sicut prius fuerat clausum. Ipse sit in æternum benedictus, propter omnia admiranda sua opera, & magnas misericordias, placeatque ipsi, pro infinita sua bonitate, ut hæc miserabilis ipsius creatura & ancilla, non perdat, ac dilapidet, per suam incuriam & miseriam, auxilia, dona, & beneficia, quæ à liberalissima ejusdem manu consequitur. Amen.

Eodem anno obtinuit aliam similem gratiam, cum ipsdem prærogativis amoris Divini, quæ tamen majus continet documentum, pro nostra instructione. Id illa sit post alia refert.

Agnoscebam, illuminante me DEO, meam vilitatem eo profundius, quod plura intelligebam de magnitudine DEI. Anhelabam ad hunc magnum Dominum ingenti desiderio, & invocabam illum nonnullis versibus Davidicis, quos mihi idem Dominus in memoriam revocabat, præsertim verò dicebam: *De profundis clamavi ad te Domine &c.* atque alijs mille modis Dominum implorabam, colliquefens amore ipsius, & mea anima optabat uniri ejusdem Majestati. Ac tandem dixi: Modò, mi Deus, volo tecum convenire; ineamus, mi Domine, pactum. Audivit me Divina Majestas, & respondit mihi peramanter: Anima, paciscamur; quid mihi tu dabis? Mi Domine, aiebam rursus, quid ego habeo, quod tibi dare possim? Dabo tibi, quidquid mihi à te datum fuerit. Fiat, licet, respondit Deus. Quid verò mihi dabis? Dabo tibi, mi Domine, reposui, meam animam, meum cor, omnes gratias mihi à te præstitas, & quidquid mihi deinceps dederis. Sit ita, Anima, dixit Dominus, accepto hæc. Et ego tibi dabo amorem mei, magnum lumen, & cognitionem meorum veritatum; atque non separabor à te, nec tu à me: & postea vitam æternam, quæ horum omnium est finis. Quamvis mihi omnia ista dixerit Dominus, possemque summum inde capere solatium, in fervore tamen meorum affectuum non

acquiescebam, ideoque dixi: bene scio, Domine, te ex parte tua servatum promissa: sed ego sum miserabilis, & non implebo, quod debeo: nam, sicut vides, plena sum defectibus in omnibus, quæ ago. Adverte Anima, respondit Dominus, ego omnes res creavi, dedique cuilibet suam naturam: à me dependent in sui conservatione, & contuli illis ea, quibus ad sui conservationem indigent; neque ipsas unquam fallo, sed nec illæ me, quia omnes debito suo satisfaciunt, secundum id, ad quod sunt creatæ. Solum hominem in terra condidi libero præditi arbitrio, ut me liberè agnosceret, mihi serviret, me amaret: atque in hunc finem illi præbeo omnia necessaria. Cum igitur tu me seriò ames & quæras, utendo ex tuo arbitrio tam fideliter meâ gratiâ, nunquid ego tibi denegabo, quo opus habes? Non, non denegabo.

Post hæc omnia adhuc aliquantùm metuebam meam malitiam: contigui tamen, & non sum ausa amplius Domino respondere. Quia verò Divina Majestas omnia perspicit, cognovit meos timores, & solita suâ benignitate mihi dixit: Nonne autem nunc vis meam subscriptionem? Hoc audito fui tota turbata & confusa, atque incepti vehementer timere, an non fortasse hic aliquid, ex mea parte, interveniret deceptionis, & Dominus mihi dixit: Num ignoras, hoc tibi à me certum signum me esse, qui tecum loquor, fuisse datum, quòd nunquam sis caritura sancto timore, his occasionibus meæ communicationis? Istis Domini verbis fui iterum pacata. Mox Angeli attulerunt necessaria ad scribendum, & Divina Majestas scripsit tres lineolas, eo ordine ac verbis, quæ hic appono. Ego sum tuus Deus & Dominus, Atque nunquam datam tibi fidem violabo.

IS QVI SUM.

Hæc ego omnia videbam magna cum teneritudine, & pari erubescencia mea, optabamque, ut Dominus mihi daret illam schedam, & non alicui Angelo, sicut alias fecerat. Divina Majestas agnovit meum desiderium, mandavitque Angelis, ut me ducerent ad locum, in quo erat, quod fe-

cerunt: atque tunc vidi clariss, quis mecum loqueretur, esse videlicet Personam Jesu CHRISTI Delicij nostri, idemque Dominus posuit illam chartam intra meum pectus. Rapta sum in ecstasim, & Divina Majestas me secum fortiter univit, duxitque ita ad cœlestem Jerosolymam, ubi sum millenis fructa bonis, quæ nequeunt explicari. Deus sit in æternum benedictus. Amen.

Quamquam sit adeò amabilis & singularis modus harum divinarum schedarum, non est tamen alienum à Divinis literis, quòd Deus dicatur scribere, quòdve in his visionibus imaginarijs sancti Angeli compareant instrumta thesauraria, & omni apparatu requiso ad hoc ministerium. In scripto, quòd nunc referam, licet non fuerit deventum ad executionem, ut ab hac Virgine conficeretur, præscriptabat, nova scriptura proprio sanguine curata, quæ se Deo manciparet; nihilominus reperitur, quæ faciunt ad comprobandum id, de quo agimus, utpote varij modi, quibus illi Deus reddidit securam de sua perseverantia perfectione. Idcirco existimavi esse hoc locum ponendum, eoque magis, quòd sanctorum Angelorum testimonio, nullam in hoc genere majorem fuerit gratiam affecta. Recenset hæc illustis Virgo favorem his verbis:

Impenderam nonnihil temporis consueti meæ orationis exercitio, quando acta impetu meorum affectuum, dixi Divinæ Majestati: Domine mi Deus, nunc tibi volo reddere rationem meæ pervertit vitæ, & meorum gravium culparum, quia, meâ opinione, multas in tuo obsequio committo, propter meam magnam fragilitatem ac miseriam: & aliunde ex toto meo corde, ex tota mea anima, & omnibus viribus meis tibi placere desidero, vellemque tibi quàm perfectissimè satisfacere, nihil aliud admiscendo. Quocirca, mi Deus, & mi Domine, te rogo, & toto meo corde, quàm demississimè possum, obsecro, ut, postquam, ex mera tua bonitate, mihi benepotentes affectus, & vehementia desideria dedisti, cum ex me nihil valeam, nihilque sim, mihi gratiosè largiaris, quò ea desideria omnia impleantur. Respice Domine, meam peccatricem, & pauperculam

animam: summè enim proprium est tuæ magnificentiae, & bonitati infinitæ, gratias superaddere gratis, & ipsa tua dona novis remunerari beneficiis. Eodem modo, & eodem desiderio te oro, per Jesum Christum amabilissimum Servatorem & Dominum nostrum, atque per sanctissimam ejus Matrem, ut, cum meam animam vijs tam insuetis digneris ducere, ipsam illumines, eidemque sanctissimâ tuâ directione ad sis, ut cognoscat, & assequatur tuas veritates, tuamque Divinam voluntatem, in quam ego toto meo affectu meam miserabilem transfundo, conculcando & pessumdando omnia, quantumvis minima, quæ in omnibus & per omnia non fuerint conformia tuo sancto beneplacito. His intenso fervore insistebam, quando audiui Dominum mihi dicentem: Quid agis, Anima mea, quid agis? quale est tuum exercitium? Accede ad me propius, nam procul quodammodo ab altissimo loco distas, & videamus, quid tanto affectu proferas, qualémq; mihi velis redere rationem.

His à Domino dictis, me reperi admirabiliter, & ita, ut ignorem, qualiter id acciderit, perductam ad celestem Jerosolyam, atque prostratam coram Divino conspectu, ubi humili & ardenti affectu denudò omnia prædicta repetij, addidique cum magno impetu & efficacia: Deus & Domine mi, offero tibi, donoque totum cor meum, totam vitam meam, ac animam, & quidquid sum, atque habeo: siquidem omnia tua sunt, & tu mihi ea dedisti; quod quidem deliberatissimâ meâ plenâ voluntate facio nunc, & in perpetuum, opitulante tuâ gratiâ. Hoc supposito, & tuâ infinitâ pietate, rogo te, quam possum humillimè & obnixissimè, per te ipsum, per Jesum Christum unigenitum Filium tuum, perque ipsius, & sanctissimæ ejus Matris merita, ut de omnibus supra dictis formetur scriptura stabilis, exarata sanguine cordis mei, & vitæ meæ, quò id firmissimè in me in perpetuum perseveret, adjuvante tuâ gratiâ & misericordiâ. Dominus Majestatis auditur cum summa complacentia, quod dicebam, & conjici-

ens in me suos oculos, mihi dixit: Non vides, Anima, in rationibus, quas mihi dedisti, cur te reprehendam, aut castigem, sicut desideras. De cæteris, quæ tanto affectu postulas, videbimus. Et postquam se ille Dominus gloriæ, ac Pater æternus convertisset ad sacratissimas Personas Verbi Divini, & Spiritus Sancti, præsentis Majestatis Jesu Christi Domini nostri, Dei & Hominis veri, Divinæ eæ tres Personæ, quasi inter se conferendo, dicebant: Verè hæc Anima, & tota ista creatura est, quantum ad ipsam attinet, tam bene disposita, ut illi, quod petit, interveniente gratiâ, quæ illi negari nequit, concedatur. Et subito, velut idcirco, se ille Dominus Majestatis ad me convertit, dixitque: Audivimus, Anima, tuam humilem & ferventem petitionem, atque propter bonitatem nostram & misericordiam, tuamque bonam dispositionem, tibi libenter & amanter; quod à nobis petivisti, in perpetuum concedimus. Quamobrem, quòdque ita sit futurum, accipe, Anima, nostram benedictionem. Simul ac mihi illam Divina Majestas impetrata est, fuit abrepta in profundam ecstasim, magno affluens solatio, & obstupescens opera, ac misericordiam lavissimam hujus magni Dei. Quamdiu in ea manserim nescio, & reversa ad me, fui in meo angello.

Cæpi magnas agere gratias huic Domino, & expendere, quid in me fuisset operata ea misericordia, quam susceperam, & habui ingens solatium, nihil in animo ambigens, quin prædicta verè evenerint, æstimando unâ tam singulare beneficium, meque pro ea gratiam exhibendo. Deprehendebam me immerfam in sterquilinum meæ miseriæ, cum indefinenter perseverante sancto timore Dei. Ita occupatæ apparuit quidam Angelus Dei, & dixit: Quid agis Anima, quales nunc sunt tuæ cogitationes & affectus? Ego, quia non erat ex mihi notis, me converti ad meum sanctum Angelum Custodem, ut me illuminaret; id quod ipse fecit, & ab illo instructa respondi ecclesiæ hospiti, dicendo: Angele Dei, considerabam attente ac solite ea, quæ in me est operata hæc Domini

miseriordia: siquidem summè exopto assequi veritates huius magni Dei, & vivere ac mori in sancto ipsius amore & timore. Audivit me sanctus Angelus, & velut admirandus, mihi dixit: Profectò anima, vehementer me exhilaravisti, placetque mihi pariter veritas tui boni spiritus, & viæ securæ, quâ à Deo duceris. Nam obtentâ nunc ab hoc Domino tantâ gratiâ, mansisti in profunda tui ipsius cognitione, & sancto timore Dei, qui manet in æternum. Modò Anima, vive in pace & in tuo Deo, cuius sancto nomîne fui missus, ut constarer veritatem tui boni spiritus, tēq; consolarer in Domino Deo nostro. Ita mihi valedixit sanctus Angelus, & subito ad me venerunt Domini Angeli mihi cohabitantes, omnesque magno cum gaudio & júbilo laudantes Deum, millies mihi gratulabantur tantam gratiam à Domino præstitam, atque subjunxerunt: Adverte Anima, quamvis Majestas Dei Domini nostri tibi multa huius generis, ac talia contulerit beneficia, nullum tamen tibi contulit hanc formâ & modo. Scîsne Anima, qualiter tecum nunc tuus magnus Deus & Dominus egerit? Ecce sicut Rex, qui sibi absentem aliquam Principissam desponsavit, postquam missis ipsi magnis cimeliis, & ornamentorum aureorum opibus, adamantibus, margaritis, carbunculis &

smaragdis, aliisque huiusmodi gemmis, illam omnibus his pretiosis donis ditavit, insuper eidem mittit aliud longè pretiosissimum, licet ex eodem metallo auri, & pretiosis lapidibus confectum, à cæteris tamen cimeliis differens artificio, ornata encaustico, & elegantia, ut propterea à Principissa specialiter æstimetur: ita Anima, tecum aliquomodo videtur egisse tuus Deus ac Dominus. Redde illi magnas gratias, & laudes. Ego sum admirata magnum Deum nostrum, qui semper sit benedictus, propter opera sua & misericordias. Amen.

Modus ille concilij & consultationis trium Divinarum Personarum, dum Divina Majestas locuta fuit de pluribus, ad significantem distinctionem suppositorum, non solum est conformis phrasi sanctorum Doctorum, sed etiam Divinarum literarum. Accommodatissimus ille Dominus, tam in representandis figuris imaginarijs, quam in argumenti sermonis, rudi modo, quo mortales formamus nostros conceptus. Atque id ipsam, quod à æterno decreverat, videtur subire consuetudinem, & considerare adveniente occasione executionis, ut nos doceat, se non fortuito, & qualemcumque in modum: sed Divinâ Sapientiâ, & incomparabili consilio, à sua æternitate negotium ac dispositionem singularium animarum pertractavisse.

CAPUT XV.

Edocetur à Deo, de diversis perfectionis gradibus, ad quam anima ipsius progrediebatur.

Sicut gratia, quas benignissima Dei misericordia huic suæ dilectæ sponsæ, ab ipsis illius initijs præstitit, non eò dirigebantur, ut earum duntaxat suavitatem oblectaretur: verum etiam animaretur ab amplectendis rigidis doloris & amoris crucebus, quas illi ipsemet tolerandas injungebat, utque hac ratione altissimum consequeretur statum perfectionis: ita quoque ipsi eundem in finem multis modis, & symbolis manifestare voluit diversos status, quos ejusdem anima habuerat, & differentes

gradus, quibus progressa fuerat: rursus, quo à Deo præveniebatur, & secundum ipsius cooperationem ducebatur viâ regî virtutum, per speciales tamen, quamvis tutissimos, sui ipsius timores. In quodam scripto anni millesimi sexcentissimi viginti quinti ita ait:

A multis mihi mensibus Deus exhibebat spectandam meam animam, constitutam in Divina ipsius præsentia, & post aliquot tempus conspexi eundem Dominum in specie Divini Solis, ex quo tam divini, tamque inexplicabiles prodibant radij lucis, ut nihil reperitur, cui possint comparari.